

မြို့ခွန်းချယ်

အချည်နှောင်ခံ ရင်ခွင်

၇၈၆

"ဒါ ဘာသဘောလဲ ဂနိုင်း"

ဖန့်လေသံက လိုတာထက် ပိုမာသွားမည်ထင်ပါသည်။ ။ ရင်တစ်ခု လုံးသည် လည်း ဆုပ်ညှစ်ခြေထားသလို နာကျင်အောင့်မျက်နေတာ ခံရ ခက်လှပါတိ။ သူ့ဆီက ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်သံ၊ သူ့မျက်ဝန်းထဲ ရှုပ်ပြေးနေ သော ဖန့်အပေါ် စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်ခြင်း အရိပ်အယောင်တချို့၊ ပြီးတော့ ဖန့်ကို လမ်းခွဲတော့မည်ဟု ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဟန်တူသော သူ့ အသွင်သဏ္ဌာန်များ ။

အို.. အရာအားလုံးက အားရကျေနပ်စရာမကောင်း။ တကယ်ကိုပဲ ဖ န် ရှုံးရတော့မှာ လား။

ဖန့်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာချိန်မှာ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြ မ်းကြမ်း ဆုပ်ခါယမ်းရင်း အသံကုန်ကျုံးအော်မိသည်။ ။

"ပြောလေ.. ပြောစမ်းပါ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ နင်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံသိန်း နှစ်ဆယ်ကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ကိစ္စအတွက် နင့် ဘက်က ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးမှာ လဲ.. ပြော"

"ဖန့်ဝါ.. မင်း.. မအော်ပါနဲ့ ၊ ဟိုနားမှာ လူတွေရှိနေတယ်၊ မင်း မရှက် ဘူးလား"

သူနှင့်ဖန့်ဝါဟာ ကန်တော်ကြီးထဲရှိ ရေစပ်နားမှာ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

သူပြောသလိုပဲ အနီးအပါးမှာ လူနှစ်ယောက်စ သုံးယောက်စတော့

ရှိနေသည်။ ။

သို့သော် ဖန်က ထိုလူများကို ဂရုစိုက်ဖို့ ထက် သူ့ကိုသာ နာကြည်းန င်သီးစွာ စိုက်ကြည့်မိသည်။ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီထက်မကတောင် ပိုပေါက် ကွဲချင်ပါသည်။ ။ နဂိုတည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်စိတ်မဝင်စား၊ အရေးမ ထားတတ်သော ဖန်သည် လောကကြီးကိုလည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုသည့် စာရင်းထဲ သွင်းထားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ ကိုယ့်ကိုလာထိလျှင် အချိန်မရွေး လက်တုံ့ပြန်တတ်သော ဖန့်စိတ်ဓာတ်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မာကျောကြပ်ဆတ်တတ်သည်။ ။

ခုတော့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ရူးရူးမူးမူး ချစ်ခဲ့ရသည့် ထိုယောက်ျား ရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုကြောင့် ဖန်သည် နေရာမှာ တင် အငွေ့ပျံ့ပျောက်ဆုံးသွားချင်မိသည်။ ။ သွေးများ လည်း ပွက်ပွက်ဆူလာရ ပါသည်။ ။

"ဖန်... ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးရအောင်ကွာ"

သူက အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော ဖန့်ပုံစံကိုကြည့် ကာ လေပြည်အေးဖြင့် ဆိုလာသည်။ ။ ဟင့်အင်း.. မာယာတွေ။

ဖန် သူ့ကို မယုံကြည်တော့ပါ။

"ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမယ့် အနာဂတ်လမ်း တွေ အများကြီးရှိသေးတယ် ဖန်၊ ကိုယ် နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်ရမ ယ့်၊ MRCP နဲ့ FRCP ဘွဲ့တွေရပြီး အထူးကုဖြစ်တဲ့ အထိ ဆက်ကြိုးစားချ င်တယ်.. ပထမဆုံး ကိုယ် မင်းကို တောင်းပန်ပါရစေ"

ထိုစကားဟာ ဖန့်နှလုံးသားအတွင်းပိုင်းထိ ထုတ်ချင်းဖောက် နှစ်ဝင် သွားစေခဲ့သည်။ ။ သူက ဖန့်ကိုတောင်းပန်မတဲ့ လား။ သူ့တောင်းပန်မှုက

ဖန့်အသက်ကိုပါ နှုတ်ယူသွားနိုင်လောက်ကြောင်း ဒေါက်တာဘုန်းဂနိုင် တစ်ယောက် သတိမမူလေရောသလား။

ဖန့်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် အံ့ကြိတ်ကိုက်ခဲ ထားမိဆဲ။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရသော လက်သီးနှစ်ဖက်က အကြောတွေပင် တောင့်တင်းကာ အံသေမတတ်ဖြစ်နေပြီ။

"ဒီငွေတွေကို မင်းအတွက် နစ်နာကြေးအဖြစ် ကိုယ်ပေးပါရစေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း လက်ခံပေးပါနော် ဖန့်"

"နင် ငါ့ကို တာဝန်ယူပေးပါ"

"ဖန့်"

"ဟုတ်တယ်.. နင့်လို ဂုဏ်သရေရှိဆရာဝန်တစ်ယောက်က မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို ကျောရရှိကြိတ်တယ်ဆိုတော့၊ နင့်မှာ သိက္ခာတစ်ပြား သားမှ မရှိတော့ဘူးဘဲ၊ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ပါ ဘုန်းဂနိုင်"

သူက ဖန့်ကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကြိရာမရသလို ဆံပင်တွေ ထဲ လက်ထိုးသွင်းဖူးနေသည် ။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းခါယမ်း ယာ ဖန့်အလွန်ကြောက်သော စကားတို့ ဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပစ်သွင်းတိုက်ခိုက် လာလေသည် ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံပါတယ် ဖန့်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက် လုပ်စရာတွေအများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကွာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်အနာဂတ်ကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ "

"နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ နင် ငါ့ကိုစော်ကားဖို့ သက်သက်နဲ့ ငါ့ဘဝ ထဲကို ရောက်လာတာပေါ့.... ဟုတ်လား၊ နင့် အနာဂတ်ကို ငါ ဘာတစ်ခုမှ မဖျက်ဆီးရသေးဘူး၊ နင်သာ ငါ့ဘဝကို အရင်ဖျက်ဆီးခဲ့တာ...

ဒီမှာ .. ငါ နင့်ကို နောက်ဆုံးမေးမယ်၊ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်မှာ လား၊ လက်မထပ်ဘူးလား.. ဒါပဲဖြေ"

"ဖန်.. မင်း.. မင်း.. ဟာကွာ... ကျွတ်၊ မင်း တော်တော်ဂြိုဟ်မွေ့တဲ့ မိန်းမပဲ"

ဖန်သည် သူ့စကားကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ဟင်းလင်းပွင့်သွားခဲ့တော့သည် ။ သူ့အပေါ် တစ်ဘဝလုံးပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့သူကို ခုချိန်မှာ ဂြိုဟ်မွေ့သည် ဟု သတ်မှတ်သတဲ့ လား။

"နင်က တော်တော်ကြောက်စရာ၊ ရွံစရာကောင်းတာပဲ ဘုန်းဂနိုင်း၊ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့ သူ၊ သိက္ခာမရှိတဲ့ သူ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် နှမသားချင်းမစာနာဘဲ ယုတ်မာတဲ့ သူ"

"ဒီမှာ .. ဖန်ဝါမြန်းခက်၊ ခုချိန်မှာ မင်း ငါ့ကိုကြိုက်သလို စွပ်စွဲပြီး ကြိုက်သလောက်ပေါက်ကွဲပါ.. ရပါတယ်၊ မင်း ပေါက်ကွဲပြီးရင်တော့ ငါ့လမ်းငါ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်ခွင့်ပြုပါ၊ ဒီငွေတွေကိုလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ခံပေးပါ"

"ဟုတ်ပြီ.. လက်ခံမယ် ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝကို သိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့တဲ့ နင့်ဆီက နောက်ထပ်လျော်ကြေး တစ်ခုတော့ ထပ်လိုချင်သေးတယ်"

သူက ဖန်မျက်နှာကို ထိတ်လန့်တကြား စိုက်ကြည့်လာသည် ။

ကျွတ်..ကျွတ်။ သနားစရာကောင်းလေစွ။ ဖန် ဘာများ ထပ်လုပ်ဦးမလဲဟု အသည်းအသန် စိုးကြောက်နေပုံများ တရားကျစရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည် ။

ဖန်က သူ့မျက်ဝန်းများ ထဲသို့ ဆွဲညှို့ရီဝေစွာ ငေးကြည့်ပြီး တိုးလျှော

ဆိုလိုက်ပါသည်။ ။

"ဂနိုင်းရယ်.. ကျွန်မ ရှင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်၊ သိပ်ရူးသွပ်ခဲ့တယ်၊ သိပ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့ပါတယ်၊ အခု.. အခု ကျွန်မ စွဲစွဲလမ်းလမ်း နမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရှင့်မေးဖျားလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နမ်းခွင့်ပေးပါနော်၊ ဒါလေးတော့ လိုက်လျောပေးပါနော်"

"ကိုယ်လည်း မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ မတတ်သာလို့ သာ လမ်းခွဲကြရမှာ ပါ"

"ဒါဆို ကျွန်မ ရှင့်ကို နမ်းမယ်နော်။ မျက်လုံးမှိတ်ထားပေး"

"အင်း"

သူက မျက်ဝန်းများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖိမှိတ်ကာ ဖန့်အနမ်းကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေရှာသည်။ ။ ဖန့်သည် ထိုယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာကို တစ်မုံစိမ့်စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသည့် အုတ်နီခဲတစ်ပိုင်းကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ။

ထို့နောက်...

"ဂနိုင်းကို ကျွန်မ အပြစ်မယူပါဘူး၊ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ်သွားမှာ ပါ။ ကျွန်မပြောတာကို ယုံနော်"

ဟု ဆိုကာ လက်ထဲက အုတ်ခဲနှင့် သူ့နဖူးတည့်တည့်ကို ပြင်းထန်စွာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့သည်။ ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေက အော်တိုမစ်တစ်ပင် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကာ ဖန့်ကိုကြည့်ပြီး လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ကြောက်အားလန့်အား ရေရွတ်သည်။ ။ ဖန့်သည် သွင်းခြင်းခြင်းနီလာသော သူ့မျက်နှာကို အရသာရှိစွာ စိမ်ပြေနပြေ စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

"မင်း... အား... ဟာကွာ၊ မင်း.. ဘာလုပ်တာလဲ.. တောက်"

"ကဲ.. ကျွန်မ ရှင့်ကိုပေးဆပ်ချင်တာ ဒါပါပဲ၊ အခုချိန်ကစပြီး ရှင်သွား
လိုရာကို စိတ်လွတ်လပ် ဖြောင့်တန်းစွာနဲ့ ရှောရှောရှူရှူ သွားလို့ ရပါပြီ
"

"တောက်... တစ္ဆေလိုမိန်းမ... အ.. ကျွတ်.. ကျွတ်"

သူက ဒေါသတကြီး ရေရွတ်ကာ ကားထဲ ဒဃီးဒယိုင် ဝင်ထိုင်ပြီး အ
ရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်သွားသည်။ ။ ဖန် သူ့ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ကာ မချီ
တင်ကဲ ရယ်မောမိသည်။ ။

အို.. တကယ်တော့ ဖန် ရယ်နေတာ မဟုတ်ပါ။ ရယ်မောခြင်းဆိုတာ
ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံး တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဖန့်ဘေးနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ အထီးကျန်ခြင်းသည် သာ ဖန့်ရဲ့ အ
ဖော်စစ်စစ် ဖြစ်နေသည်။ ။ ဖန့်ရှေ့မှာ သူ့ဘက်က လျော်ကြေးဟု သတ်မှ
တ်ခဲ့သည့် သိန်းနှစ်ဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်။

ဖန်သည် ထိုငွေထုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ရင်ထဲအောင့်မျက် ဆို့
နင့်ကာ နေရာမှာ တင် ပုံလျက်သားပစ်လဲကျသွားတော့သည်။ ။ ဖန် သ
တိတွေတော့ ကောင်းနေပါသေးသည်။ ။

မိုးဖွဲဖွဲကျနေသော မဟူရာရောင်လမ်းမထက်မှာ သူစီးလာသည့် တက္ကစီကားလေးက တရိပ်ရိပ်အပြေးနှင်လျက်ရှိသည်။ သူက သိန်းသုံးဆယ်ပါသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို ရင်၌ တင်းတင်းပိုက်ရင်း တောကြည့်တောင်ကြည့်နှင့် ဂနာမငြိမ်လိုက်ပါလာရပါသည်။ ။

မစီးမဖြစ်သာ စီးရခြင်းပင်။ ခုတလော ဂျာနယ်တွေမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာအယောင်ဆောင် လူဆိုးလူမိုက် အလစ်သုတ်သမားများ အကြောင်း ကြိုကြား ကြိုကြား ဖတ်နေသိနေရတာမို့ သူ့မှာ အလိုလိုနေရင်း ကိုယ့်ရှေ့က ဒရိုင်ဘာကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေမိသည်။ ။

ဖြစ်လည်း ဖြစ်ချင်စရာပင်။ ဒရိုင်ဘာပုံစံက တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ဂင်တိုတို၊ အသားကမည်းပြောင်လျက် ထောင်ထွက်ပုံပေါက်နေသည်။ ။ အရက်ခိုးကြောင့် နီမြန်းနေဟန်ရှိသည့် အဆီပြန်မျက်နှာ၊ နဖူးမောက်မောက် နှာခေါင်းကောက်ကောက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူးလပျစ်... ဟား.. အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတိုင်းက မသတိချင်စရာ။

အပြန်နောက်ကျ၍ မေမေ စိတ်ပူမည်စိုး၍ သာ တွေ့ရာကား တားစီးလာရခြင်းဖြစ်ကာ ခုမှ ပင် သင်္ကေစိတ်ထဲ ကြောက်ရှိန်ဒီဂရီ မြင်သထက်မြင့်လာရတော့သည်။ ။

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ မနက်ဖြန် ဆေးကုမ္ပဏီတွေအတွက်ငွေရှင်းဖို့ ဘဏ်ကထုတ်လာသော သိန်းသုံးဆယ်၊ ပြီးတော့ သူ့လည်ပင်းက တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ ညာဘက်လက်မှာ ပတ်ထားသည့် R omanson နာရီ၊ သူ့မွေးနေ့အတွက် မေမေ အမှတ်တရဆင်ထားသည့် နှ

စံသိန်းကျော်တန် စိန်လက်စွပ်။ ဟာ... ဒါတင်မကသေး။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အမြင့်ဆုံး Brand တံဆိပ် စပို့ရှပ်နဲ့ ဂျင်းပန်၊ စင်ကာပူမှ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လှမ်းပို့လိုက်သော ဒေါ်လာတစ်ရာကျော်တန်ဖိနပ်၊ ဗုဒ္ဓေါ... သူတစ်ကိုယ်လုံးစာ တွက်ကြည့်လျှင်ပင် အင်း.. ဟန်းဆက်လေးပါထည့်လိုက်ဦး၊ အားလုံးပေါင်းဆယ်သိန်းတော့ အနည်းဆုံးကျော်မှာ ပင်။ ပါလာသည့် သိန်းသုံးဆယ်နှင့်ပေါင်းလျှင်...။

မြတ်စွာဘုရား... ဒီဒရိုင်ဘာ လူကောင်း၊ သူကောင်း လူဖြောင့်လူမှန် ဖြစ်ပါစေ။ သင်္ကေသည် မဆီမဆိုင်အတွေးတွေ လျှောက်တွေးနေရင်းမှ ကြောက်အားပိုကာ သေးထွက်မတတ်ပင် ဖြစ်လာရသည် ။ ငါ့နှယ်နော်.. သေချင်စော်နံ့ပေစွ။

"ညီလေး"

"ဗျာ... ဗျာ.. ဘာလဲ.. ခင်ဗျ"

အရေးထဲ ကြောက်နူးတုန်ကာ စကားထစ်နေတာမို့ ဒရိုင်ဘာက နောက်လှည့်ကြည့်ကာ အကျည်းတန်စွာ ရယ်ပြသည် ။ အလို... ရယ်လိုက်မှ ပိုကြောက်စရာကောင်းသွားသလိုပင်။

ဒုက္ခပဲ.. လူပြတ်၊ ကားပြတ်သော ဒီလမ်းခုလတ်နေရာကြီးမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင်ဖြင့်...

"ကိုယ် ဟိုရှေ့နားမှာ ဘော်ဒါတစ်ယောက်လောက် ထပ်တင်ချင်တယ်... ရမလား"

"အမ်... အဲ... ဟို၊ ကျွန်တော် အရင်လိုနေတယ်ခင်ဗျ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လူပိုမတင်ဘဲ အမြန်ဆုံး မောင်းပေးပါလား"

"ကိုယ့်ဘော်ဒါက ကိုယ်နဲ့ အတူ ပြန်မှာ ကွ၊ ပါဆင်ဂျာက မင်းတစ်

ယောက်ပဲရှိတာပါ။ သူ ရှေ့မှာ လက်ပြပြီး စောင့်နေတယ်"

"မရ... မရဘူး.. အစ်ကို... ဟို..."

သူ့အတွက် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျသွားချိန်မှာ စောဒကတက်ချိန်ပင် မရလိုက်တော့ချေ။ ထိုသူက ကားကိုဝေါခနဲ အရှိန်မြှင့်မောင်းပြီး သူ့ဘော်ဒါဆိုသူထံ သုတ်ခြေတင်သွားလေသည်။

သင်္ကေသည် မျက်လုံးပြူး၊ ပါးစပ်ပွင့်လျက် မျက်စိရှေ့ ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို အကြောင်သား ငေးမောနေဆဲ။ စောစောတုန်းက ကြောက်စိတ်တွေပင် ဘယ်နားလွင့်ပျောက်သွားပြီလဲ မသိတော့ပါ။

သွားပြီ.. မကြာမီမှာ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုနဲ့ သူတွေ့ကြုံရတော့မည် ထင်ပါသည်။

"ဟေ့ကောင်... ချက်ကြီး၊ ဘယ်လိုလဲ.. အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ဟား... ဟား.. ချက်ကြီးပါကွာ၊ မပိုင်ရင် ဝက်မမွေးပါဘူး၊ ဒါမျိုးလုပ်စားလာတာ အံတိုနေပြီ၊ ကဲ... လုပ်ငန်းစလိုက်ရအောင်"

"စိန် လိုက်လေ.. ကြာသလားလို့ "

သူတို့ ချင်း ပြောနေကြသော စကားတို့ က သင်္ကေ နှလုံးခုန်သံ အတက်အကျ မညီမှုကို ပိုပြီး တွန်းအားဖြစ်သွားစေသည်။

ဘုရားရှင်.. ကယ်ပါ။ သူတို့ .. သူတို့ ပြောနေတာဟာ...

"ဟိတ်.. ကောင်လေး၊ မင်းလက်ထဲကအိတ် ငါတို့ ကိုပေးစမ်း"

"ဟို... ဟို.. ခင်.. ခင်ဗျားတို့ ..."

သင်္ကေသည် ခုမှ တကယ်ကို ကူကယ်ရာမဲ့စွာ ပွင့်ပြီးသမျှ ဘုရားတွေရော၊ မပွင့်သေးသည့် ဘုရားကိုပါ မျှော်ရည်စူးကာ အကြောက်အက

နံ တိုင်တည်နေမိတော့သည် ။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီလို တစ်ခါမှ
မကြုံဖူးခဲ့၍ ဖင်တုန်၊ နူးတုန်နေတာများ ပြောမပြတတ်အောင်ပင်။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ဒရိုင်ဘာက သူ့ကိုကားပေါ်မှ အတင်းဆွဲချပြီး...

"ဟေ့ကောင်.. ပေးစမ်း၊ ဒါ ပိုက်ဆံအိတ်ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်နော်"

"ချက်ကြီး သိပ်အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ ၊ အသာတကြည်မပေးရင်
အရင်နည်းအတိုင်းပဲလုပ်လိုက်"

"ကျွန်တော်... ကျွန်တော်တောင်း.. တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊
မလုပ်ကြပါနဲ့ အစ်ကိုတို့ ရယ်"

"ဟာ.. လျှာရှည်တယ်... ကဲကွာ"

"ခွပ်"

"အား"

"အင့်.. အ.. အား"

မျက်စိထဲ ကြယ်တွေ၊ လတွေ လက်လက်ဖြာသွားချိန်မှာ သူ လမ်း
ဘေးမြက်ခင်းပေါ် ခွေးပစ်၊ ဝက်ပစ် လဲကျသွားတော့သည် ။ သွားပြီ..
ငွေထုပ်ရော၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဆင်တန်ဆာတွေ၊ ကံကောင်းထောက်မ
စွာဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားသည့် ဟန်းဖုန်းကိုတော့
သနားသဖြင့် ချမ်းသာပေးသွားကြသည် ။

နောက်စေ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရိုက်ခံလိုက်ရ၍ သွေးတစ်မ့်စိမ့်
ယိုဆင်းကာ မူးမိုက်ပြာဝေနေခိုက် မိစ္ဆာများ မောင်းထွက်သည့်ကားသံ
ကိုသာ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပါသည် ။

မေမေ.. သူ.. မေမေ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ရမည်။ အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်..

အမှောင်ထုကြီးကိုပဲ မြင်နေပါလား။ ဖုန်း... ဖုန်းဘယ်မှာ လဲ။

ဖုန်းကိုင်ထားသော လက်တွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ကာ နံပါတ်တွေကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲ ရှာမတွေ့တော့ချေ။ ဒုက္ခပဲ.. သူ သေရတော့မှာလား။

သွားပြီ... ဘယ်လိုမှ မရတော့ဘူး။

ကယ်.. ကယ်ကြပါဦး၊ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းချင်ပေမယ့် အသံတွေက တစ်ဆိုပျောက်ကွယ်။

နောက်ဆုံး.. တစ်စုံတစ်ရာကိုသာ သူ ခံစားသိရှိလိုက်ရသည် ။ အဲဒါကတော့...

"ရှင့်ကို ကျွန်မ ဆေးရုံပို့ပေးမယ်၊ စိတ်အေးအေးထားတော့"

ဟူသော တိုးညှင်းပြတ်ရှသည့် အသံတစ်သံ။
